

Roger Pistola, un quart de segle creixent

Avui s'estrena el nou àlbum del músic manacorí, 'Quart Creixent' | Ens explica el seu confinament permanent a un poble rural de Mallorca

Roger Pistola | Núria Sánchez

Roger Pistola va fer el primer concert quan tenia sis anys a Manacor, un episodi entranyable que es pot reviuire en un vídeo (<https://www.youtube.com/watch?v=rvqHPcTkGnU>) penjat al Youtube. Des de llavors ha passat un quart de segle, una banda, una faceta urbana, tres discos i el retorn a la vida rural. Ara, el músic manacorí arriba amb onze temes inèdits que componen el seu quart àlbum discogràfic: *Quart creixent* (Bubota, 2020). Parlem amb ell sobre com han estat aquests anys de música, aïllaments i fases lunars.

El disc es titula *Quart Creixent*, és pel preludi a la lluna plena?

Sí, és una mica referència a tot. És el meu quart disc, i considero que encara estic creixent, el nom ve d'aquí, ja que durant tota la vida un no deixa d'aprendre. Efectivament durant el temps de composició he anat aprenent moltes coses, a més, també coincideix que aquest any fa un quart de segle del primer concert. I per altra banda, soc conscient que encara no he arribat al sùmmum de satisfacció a nivell musical.

Dius que "la lluna plena ens cegarà a tots". Aquesta plenitud fa referència al creixement artístic?

Aquest *Quart creixent* és un disc bastant lluminós però encara és l'etapa anterior a la llum absoluta, els artistes tendim a caure en la recerca de la perfecció, aquesta quimera que anem buscant però que penso que més que per una qüestió d'ambició és inquietud personal.

Què ha canviat en tu, en aquest quart de segle?

Aquella època la recordo vagament, evidentment no em dedicava professionalment a la música, això ho faig des dels vint-i-escaig. Durant aquests anys he anat combinant música amb estudis i altres coses, ara mateix estic estudiant el Superior de Música Moderna a Palma. El món ha canviat en general. Personalment, vas creixent i et vas trobant amb tots els problemes que suposa, per exemple, ser autònom. Al principi no t'importa tant i vas tocant en bars, però quan et trobes que no sempre pot ser així, t'has de replantejar certes coses.

Parlant dels autònoms, com t'està afectant la crisi pel coronavirus i el que ha suposat a nivell cultural?

Doncs negativament, està clar. És un moment molt complicat i desconegut. Nosaltres, demà mateix havíem de presentar el disc aquí a Palma i evidentment s'ha cancel·lat. Però conec gent que està pitjor que jo, jo curro sobretot a l'estiu i de moment tampoc m'ha anul·lat moltes coses, però a veure fins on s'allarga. Em sembla fatal que la mensualitat dels autònoms s'hagi de pagar igualment si és evident que no facturarem ni la meitat.

Pots dir que vius plenament de la música?

Sí, per sort sí, però no tot ve del meu projecte en solitari. També faig classes particulars de música. Tot i així intento ser intèrpret i viure dels concerts tot el que puc; la docència per mi és com un extra.

Tornant al disc, a la foto de portada et converteixes en camp. Quin paper juga la natura en les teves cançons?

La natura i l'entorn rural han influït moltíssim en aquest disc, l'he confeccionat tot sol a una casa al camp on em vaig mudar des de fa un any i mig. Allà no hi tinc cobertura ni internet ni res, ha estat un retorn a la ruralia important, havia viscut 9 anys a Barcelona i ha suposat un canvi molt dràstic però positiu.

Això del confinament a tu no t'ha trasbalsat massa...

Jo ja visc una mica confinat tot l'any i m'està bé, és el que busco. Considero que per la creativitat a mi em va bastant bé, necessito aquesta solitud a l'hora de compondre, no tinc distraccions i em puc posar a gravar a les tres de la matinada o a qualsevol hora i no passa res.

Com ha influït aquest aïllament, en la sonoritat del disc?

Doncs paradoxalment, penso que el normal hauria set que em sortís un disc bastant acústic i intimista, però en canvi m'ha quedat un disc bastant rocker i psicodèlic, m'he esplaiat bastant a l'hora de doblar guitarres, percussions, donar-hi les voltes que fes falta a tot... En general ha quedat un disc bastant maximalista. A nivell de lletres és força existencialista, reflexiono sobre la pròpia existència, coses del subconscient que no sols verbalitzar tant.

La llibertat temporal deixa espai a la creativitat.

Exacte, jo ja havia fet els dos primers discos a casa, de forma més casolana. En el tercer vam anar a un estudi i vam gravar-lo en directe, amb tots els instruments a la vegada i de forma més austera. Ara em venia de gust tornar a experimentar i fer-ho amb la calma. He tocat instruments de tota mena i això s'ha convertit en una col·lecció d'estris varis amb els quals he pogut jugar i provar.

Els senzills deixen entreveure un pop exuberant i melodies complexes. Quin criteri utilitzes per escollir-los?

Se'm fa difícil escollir els senzills, jo m'estimo totes les cançons per igual, però sí que n'hi ha alguna que és més directa o que entra més fàcilment, com la de "Poderosa Afrodita". Sempre es busca un tema que sigui simple, directe i contundent. El segon senzill acostuma a ser una cançó més tranquil·la, com la cara B de l'àlbum.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6Ux7LjLLXB0>

Quina ha estat la banda sonora que t'ha acompanyat durant l'enregistrament de *Quart Creixent*?

Aquest hivern passat vaig escoltar molt el japonès **Ryuichi Sakamoto**, i també **Here We Go Magic**, no són músics molt coneguts però tenen melodies brutals.

Hi ha col·laboracions?

Sí però puntuals. L'Esteve Huguet és el guitarrista que m'acompanya actualment, i ha gravat les guitarres de "Poderosa Afrodita". Per altra banda, el Llorenç Barceló ha aportat el seu granet de sorra amb els sintetitzadors analògics de "Vaivé". També compto amb una secció de cordes de la mà de Neus Tamayo al violoncel i Sinéad Cormican al violí.

Podem dir que és un disc íntegrament mallorquí, doncs?

En part sí, però no soc partidari de les segregacions. La meva pàtria són els Països Catalans, no només Mallorca. Sovint sembla que aquí a les illes ens donen el menjar a part, ens col·loquen en un mateix sac. I és veritat que hi ha molta escena i això és brutal, però jo no la separaria de la resta dels Països Catalans.

Parla'ns de la formació. Has canviat de músics i també de segell, és per practicitat?

Sí, totalment. No ha estat intencionat sinó que ha vingut així, en el cas de la formació també hi ha influït el fet de viure aquí. Mai no havia tingut una banda amb la qual assajar cada setmana com ara i ho trobava a faltar. Hem aconseguit tenir una dinàmica de banda de rock'n'roll de tota la vida i crea un ambient molt bo. Hem hagut d'adaptar el que havia fet jo en solitari, tot el que havia gravat, cadascú aprendre's les seves parts. La veritat és que sona supercompacte i bé, quina llàstima no poder presentar-lo ja. Respecte al segell, també ha vingut tot sol, des del principi ens hem entès molt bé amb Bubota.